

virke lammende og i det lange Løb indtægtformindskende for det danske Samfund som Helhed.

Det maa dernæst være mig tilladt at henvende nogle faa Ord til det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen). Det ærede Medlem holdt en meget indtrængende Formaningstale til mig. Jeg maa sige, jeg følte mig et Øjeblik, som Tilfældet maa være med en ældre Dame, der har mistet sin Skønhed, og til hvem der pludselig gøres Kur, hun føler sig hensat til sin Ungdoms Dage og tænker: Herregud, ser jeg endnu saa ung ud, det er dog henrivende. Jeg følte mig ogsaa i en anden Henseende overfor det ærede Medlem som den unge, thi det Foredrag, han beærede mig med, mindede mest af alt om den Behandling, de unge Mennesker fik, naar de i sin Tid paa Studentermøder udtalte sig overfor de selvbestaltede Førere; saa blev de vist ordentligt hjem paa Grund af deres Ungdom. Jeg har oplevet saadanne Ting, endogsaa flere Aar før det ærede Medlem kunde deltage i Studenterlivet. Det er naturligvis interessant at se, at det ærede Medlem ikke har glemt den Metode, hvorved man i saadanne Kredse søgte at genne de unge tilbage. Hvad Ungdommen angaar, maa jeg beklage, at Billedet ikke passer rigtigt. Det ærede Medlem foreholdt mig ogsaa med varme Ord — stærke Ord, maa jeg maaske hellere sige, de var muligvis nok mere kolde end varme, stærke var de i alt Fald —, at jeg skulde huske paa mit offentlige Ansvar, at jeg først nylig var kommet ind i denne Sal, og at man længe i Rigsdagen havde beskæftiget sig med den alvorlige Side af disse Spørgsmaal. Jeg maa sige, jeg har i min Naivitet og Ungdommelighed troet, at det egentlig var i Prisreguleringskommissionen, vi havde beskæftiget os med Spørgsmaalene, og jeg har ikke forstaaet, at det var Rigsdagen, som havde beskæftiget sig med dem. Da jeg har siddet i Prisreguleringskommissionen siden den 8. August 1914 og tilbragt en meget væsentlig Del af min Tid dér, kan jeg derfor ikke erkende, at jeg har været enten udenfor Diskussionen om disse Spørgsmaal eller udenfor Ansvaret; jeg har tværtimod følt mit Ansvar meget alvorligt. Hvor meget det ærede Medlem har deltaget i Diskussionen om disse Spørgsmaal, ved jeg ikke, jeg har ikke lagt Mærke dertil. Det ærede Medlem talte et Øjeblik om, at han var blevet saa oprørt over disse Ting, at han var nærvædet at eksplodere.

Under de videre Udtalelser sad jeg med en vis Angst for, at der skulde komme en Eksplosion, saaledes at der intet blev tilbage af det ærede Medlem; det vilde have været meget sørgeligt.

Til sidst skal jeg om Sagen i Almindelighed udtale, at det forekommer mig, at de saglige Indvendinger, jeg har søgt at gøre gældende overfor Forslaget, kun i meget ringe Grad eller slet ikke er blevet imødegaaet. Jeg hørte nok det ærede Medlem fra Æbeltoft udtale, at med Hensyn til selve Spørgsmaalet om Særbeskatningen savnede han en Modsigelse af sin Hævdelse af, at en Særbeskatning af Skibsfarten var tilladelig og forsvarlig. Her er der jo netop ikke Tale om et indenlandsk Erhverv, som man kan afgrænse som saadant. Her er Tale om en økonomisk Proces, som maa sidestilles med Udførselen. Den foregaaer paa udenlandske Markeder og efter de Regler, som udenlandske Markeder sætter. Men hvad enten man vil tillægge dette Argument nogen Betydning eller ikke, er det afgørende, forekommer det mig, dette, at enhver Forholdsregel, hvorved man — og specielt, naar der som her er Tale om store Byrder — lægger en Særbeskatning paa et Erhverv til Fordel for alle andre, er en daarlig Vej at følge. Det er rigtigt, at Landbruget har faaet store Byrder, det er rigtigt, at Industrien har faaet store Byrder, men ingen af disse Byrder er dog af den Karakter som denne. Man har dog ikke sagt til Landbruget, hverken til de store Besiddere eller til de smaa eller til de store Andelsvirksomheder: I har tjent saa og saa meget, dette vil vi tage fra jer og give til de andre, og kun fra jer vil vi tage. Men det er netop det, der er Tale om her. Hverken jeg eller det konservative Parti, paa hvis Vegne jeg har den Ære at tale, er af den Formening, at man skal beskytte de store og navnlig de ekstraordinære Indtægter mod endog meget betydelige Skatter. Jeg har erklæret, at vi er villige til at gaa med til en alvorlig Forhøjelse af de betydelige Skatter, som allerede nu hviler paa de ekstraordinære Indtægter. Jeg har tilladt mig at henvise til, at der foreligger et Forslag fra Prisreguleringskommissionen, som jeg for min Part med stor Varme havde sluttet mig til, og som søgte paa særlig Maade at ramme de store Udbytter. Hvorfor ikke følge denne Vej? Hvis man, som ogsaa det ærede Medlem fra Æbeltoft har omtalt, gaar til en Revision af Merindtægtsskatteloven, vil det ikke kunne undgaas, at Skibsfarten